

РЕШЕНИЕ

№ 3672

гр. София, 30.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 96-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КИРИЛ Г. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ПЕТЯ Г. ДИМОВА
като разгледа докладваното от КИРИЛ Г. ДИМИТРОВ Административно наказателно дело № 20231110205135 по описа за 2023 година

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и следв. от ЗАНН.

С наказателно постановление № 390922/17.08.2021 г., издадено от заместник-кмета на Столична община, на С. Г. Г. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лева за извършено административно нарушение по чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. 46, ал. 1 и чл. 47, ал. 1 от Наредба за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО), изразяващо се в това, че на 19.07.2021 г. в 14.30 часа е пътувал в гр. София в автобус № 77 (с инв. № 1805) след спирка „бул. Княгиня Мария Луиза“ в посока „Надлез Надежда“, район „Централна гара“, без редовен превозен документ и е отказал да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците.

Срещу така издаденото наказателно постановление е подадена жалба от санкционираното лице С. Г. Г., в която са релевирани доводи за неговата неправилност. Изложено е, че на 21.10.2019 г. е била открадната личната карта на жалбоподателя, като след това няколко пъти, вкл. и процесният такъв, неустановено лице е злоупотребило с личните му данни, като е използвало личната му карта, вкл. пред служители на „Център за градска

мобилност“ ЕАД. Твърди се, че нарушението е извършено от друго лице, което е използвало открадната му лична карта, поради което от съда се иска да отмени обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно.

В хода на съдебното производство процесуалният представител на жалбоподателя поддържа подадената жалба по изложените в нея съображения. Претендират се направените по делото разноси. В представени писмени бележки от процесуалния представител на жалбоподателя се повтарят вече изложените съображения в жалбата и в хода на съдебното производство.

Процесуалният представител на въззиваемата страна оспорва подадената жалба, като пледира за потвърждаване на обжалваното НП. Твърди се, че нарушението е доказано по категоричен начин. Изложено е, че няма как да се докаже кой е положил подпис в процесния АУАН. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение, като е релевирано възражение за прекомерност на заплатеното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Софийски районен съд счита, че процесната жалба е процесуално допустима, доколкото е подадена в законоустановения срок от процесуално легитимирана страна и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Следва да се посочи, че по делото не се събраха доказателства атакуваното НП да е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН. Съгласно посочената норма, когато нарушителят не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. По делото липсват каквито и да е доказателства С. Г. да е бил търсен за връчване на процесното НП, както и последното да му е било редовно връчено. От друга страна, от приложената по делото адресна справка по реда на Наредба № 14/2009 г. е видно, че постоянният и настоящият адрес на жалбоподателя от 2005 г. е именно посоченият в АУАН такъв - гр. София, /адрес/, на който изобщо не е бил търсен за връчване на НП. Тоест, очевидно не е изпълнено и второто изискване на разпоредбата на чл. 58, ал. 2 ЗАНН нарушителят да е с нов неизвестен адрес. Въпреки тези данни, наказващият орган не е положил усилия да връчи НП лично на С. Г., а е приел за изпълнени изискванията на чл. 58, ал. 2 ЗАНН без да са налице предпоставките за това. С оглед на това

следва да се приеме, че незаконосъобразно в процесното НП е отбелязано, че същото е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН, доколкото не са били налице посочените предпоставки. Предвид липсата на доказателства за редовно връчване на НП и до този момент, следва да се приеме, че жалбата е подадена в законоустановения срок (в този смисъл и Определение № 2993/04.04.2023 г. по адм. дело № 1184/2023 г. по описа на АССГ, XXVIII-ми касационен състав).

След като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, в контекста на събраните по делото доказателства и след като в съответствие с чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, съдът констатира, че са налице основания за неговата отмяна. Съображенията на съда за това са следните:

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

На 19.07.2021 г., в 14.30 часа, неустановено по делото лице пътувало в гр. София в автобус № 77 с инв. № 1805 с посока на движение към пл. „Централна гара“, като същото държало в себе си обявления за невалиден документ за самоличност – лична карта № 647863813, изд. на 18.09.2019 г. от МВР-София на името на С. Г. Г..

На същата дата в 14.30 часа след спирка „бул. Княгиня Мария Луиза“, св. С., на длъжност „контрольор по редовността на пътниците“ към „Център за градска мобилност“ ЕАД, извършил проверка по редовността на пътниците в горепосочения автобус. При извършената проверка било установено, че неустановеното по делото лице, което държало невалидната лична карта, издадена на името на С. Г., пътува без какъвто й да е превозен документ. Служителите на „Център за градска мобилност“ ЕАД предложили на лицето да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контрольора по редовността на пътниците, като същото отказало да закупи предложената му карта от контрольора по редовността на пътниците.

Св. С. съставил АУАН с бл. № 390922/19.07.2021 г. срещу С. Г. Г. за извършено от последния административно нарушение по чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 46, ал. 1, вр. чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО. АУАН бил предявен на неустановеното лице, представящо се за С. Г. чрез невалидния му

документ за самоличност, като го подписал и получил екземпляр от същия.

Въз основа на съставения акт било издадено НП № 390922/17.08.2021 г. от заместник-кмета на Столична община, с което за описаното в АУАН административно нарушение на С. Г. била наложена „глоба“ в размер на 50 лева.

В хода на образуваното съдебно производство по подадената жалба от С. Г. срещу НП № 390922/17.08.2021 г. била изготвена съдебно-графическа експертиза, от заключението на която се установява, че ръкописните текстове „С. Г. Г.“ в процесния АУАН и „С. Г. Г. 19,07,2021“ в разписка, неразделна част от АУАН, не са написани от жалбоподателя С. Г.. Положеният подпис в графа „Забележка: отказът на нарушителя да подпише акта се установява с подписа на свидетеля:“ и подписът в разписката, неразделна част от АУАН, не са положени от жалбоподателя С. Г. Г..

Така изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: показанията на св. С., заявления за издаване на български документи за самоличност и заключението на съдебно-графическа експертиза – Протокол № 115-Е/28.06.2023 г.

Настоящият съдебен състав счита, че възприетата от съда фактическа обстановка е безспорно доказана от приобщените от съда гласни и писмени доказателства. Съдът кредитира изцяло показанията на св. С.С., като намира същите за пълни, логични и последователни. От възпроизведеното от същия се установява, че на 19.07.2021 г. е установил лице, което пътува в процесния автобус № 77 в посока пл. „Централна гара“, като при извършената му проверка след спирка „бул. Княгиня Мария Луиза“ е констатирано, че пътува без превозен документ. След като служителите, осъществяващи контрол по редовността на пътниците, предложили на лицето да закупи карта за еднократно пътуване и при отказа за закупуване на такава от последното, св. С. е съставил процесния АУАН. В този смисъл съдът счита, че възприетата от съда фактическа обстановка е безспорно доказана от събраните по делото гласни и писмени доказателства.

От показанията на св. С. обаче не може да се установи кое е било лицето, което е пътувало без редовен превозен документ. Действително, в процесния АУАН е отбелязано, че същото е установено по представена от пътника

лична карта № 647863813, издадена на 18.09.2018 г. Същевременно, обаче, от изисканите от съда заявления за издаване на български документи за самоличност е видно, че на 22.10.2019 г. С. Г. е обявил горепосочена лична карта за открадната, поради което на 28.10.2019 г. му е била издадена нова лична карта - № 648651529. Тоест, очевидно лицето, което е пътувало на 19.07.2021 г. в автобус № 77 без редовен превозен документ е държало и използвало пред служителите на „Център за градска мобилност“ ЕАД личната карта, издадена на С. Г., която обаче е била обявена за невалидна на 22.10.2019 г. Показанията на св. С., че винаги при осъществяване на дейността си сравняват снимката на лицето от представената им лична карта с това на нарушителя, не допринася съществено за изясняване на спорния факт по делото, доколкото св. С. няма ясен спомен за случая, а отделно от това е било възможно посочената лична карта да е подправена чрез подмяна на снимката ѝ. По-важното в случая се явява обстоятелството, установено от заключението на изготвената по делото съдебно-графическа експертиза, което съдът кредитира изцяло като пълно, обективно и обосновано, а именно, че жалбоподателят С. Г. не е изпълнил ръкописните текстове и не е положил подписите за нарушител в АУАН № 390922/19.07.2021 г. Противно на изложеното от процесуалния представител на наказващия орган, в случая не само е възможно, но е и безспорно доказано, че С. Г. не е подписал процесния АУАН.

С оглед на гореизложеното, следва да се приеме за несъмнено доказано, че на 19.07.2021 г. неустановено по делото лице е пътувало в автобус № 77 без редовен превозен документ, като се е представило пред служителите на „Център за градска мобилност“ ЕАД като С. Г. Г., използвайки лична карта № 647863813, издадена на името на С. Г. на 18.09.2018 г. от МВР-София, обявена за невалидна на 22.10.2019 г.

Настоящият съдебен състав кредитира и събраните писмени доказателства, приобщени към доказателствената съвкупност по делото по реда на чл. 283 НПК, като намира същите за относими към предмета на доказване по настоящото дело.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

Настоящият съдебен състав счита, че атакуваното НП се явява

незаконосъобразно, доколкото не е доказано по безспорен начин нарушението да е извършено от жалбоподателя С. Г. Г.. Както се установи от извършения доказателствен анализ и най-вече от заключението на приетата по делото съдебно-графическа експертиза, АУАН е бил подписан от лице, различно от С. Г. Г., което се е легитимирало с обявената на 22.10.2019 г. за невалидна лична карта, издадена на името на последния. При това положение, не само не е доказано авторството на вмененото на жалбоподателя Г. административно нарушение, но по несъмнен начин се установи, че същото не е извършено от последния. С оглед на това, обжалваното НП се явява незаконосъобразно и като такова следва да се отмени.

Въпреки, че не е необходимо изследването на въпроса за наличието на допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на процесното НП, следва да се посочи, че са налице такива. В АУАН и НП административното нарушение е квалифицирано неправилно, като е налице и противоречие между словесно и цифрово описание на същото. Видно от съдържанието на АУАН и на обжалваното НП нарушението е квалифицирано като такова по чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НРУПОГТТСО. Визираната разпоредба обаче касае три отделни задължения на пътниците в средствата за обществен градски транспорт на територията на Столична община. Самият факт на квалифициране на нарушението едновременно и по трите хипотези на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НРУПОГТТСО обуславя съществено противоречие в АУАН и обжалваното НП, доколкото, както се посочи по-горе, се касае до три отделни задължения на пътниците в средствата от обществения градски транспорт. С оглед на това волята на административнонаказващия орган е неясна, а именно за какво от изброените в чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НРУПОГТТСО нарушения е ангажирана отговорността на наказаното лице. На следващо място, доколкото неустановения по делото нарушител е съдействал, като доброволно е слязъл от превозното средство (липсват доказателства да е бил принудително изведен от него) и е представил лична карта за съставяне на АУАН, очевидно последният не е извършил нарушение на разпоредбата на чл. 18, ал. 1, т. 3 от НРУПОГТТСО. Установи се, че нарушителят не е имал в себе си и никакъв превозен документ, поради което и няма как да е осъществил състава на административно нарушение по чл. 18, ал. 1, т. 2 от същия нормативен акт. Освен това, в АУАН и НП изобщо липсва описание на каквито и да е факти,

обуславящи съставомерността на нарушения по чл. 18, ал. 1, т. 2 и т. 3 от НРУПОГТТСО.

Допуснатите нарушения на процесуалните правила, касаещи пълно и ясно описание на фактите и обстоятелствата при извършването на нарушението, както и неточната правна квалификация на нарушението, са съществени, доколкото ограничават правото на наказаното лице да разбере фактическите и правни рамки на вмененото му „административно обвинение“, а оттам и да организира ефективно защитата си срещу него.

С оглед констатираните по-горе съществени нарушения на процесуалните правила, но най-вече предвид неправилното приложение на материалния закон, предвид недоказване авторството на извършеното нарушение, съдът счита, че обжалваното НП следва да се отмени като незаконосъобразно.

Предвид изхода на делото, жалбоподателят има право на разноски по реда на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН. На л. 95 и л. 96 от делото са приложени фактура и платежно нареждане, от които се установява, че жалбоподателят е заплатил в полза на адв. Д. сумата от 480 лева, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство по настоящото дело. С оглед на изложеното, съдът счита, че Столична община следва да заплати на С. Г. Г. сумата от 480 лева разноски за адвокатско възнаграждение. Релевираното възражение по реда на чл. 63, ал. 4 ЗАНН от страна на процесуалния представител на наказващия орган за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение се явява неоснователно, доколкото същото е определено почти в минималния размер, предвиден в разпоредбите на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, който в случая се явява 400 лева. Следва да се посочи, че макар и същият да надвишава минималния размер на адвокатското възнаграждение по наредбата, не може да се приеме, че същият е прекомерен, поради което възнаграждението следва да се присъди в пълен размер. Предвид прилагането на различни доказателствени материали от страна на процесуалния представител на жалбоподателя, вкл. и във връзка с изготвяне и изслушване на експертно заключение в открито съдебно заседание, съдът не може да приеме, че се касае за явно несъответствие между размера на заплатеното възнаграждение и усилията на защитата при упражняване на процесуалните

права, в който смисъл е т. 3 на Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. С оглед на изложеното, заплатеното адвокатско възнаграждение следва да бъде присъдено в полза на жалбоподателя Г. в пълен размер.

Оригиналите от заявления за издаване на български лични документи на С. Г., приложени на л. 45-51 от делото, следва да бъдат върнати на органа, отговарящ за тяхното съхранение – Отдел „БДС“-СДВР.

На основание разпоредбата на чл. 205, ал. 2 НПК и предвид наличните данни за извършено документно престъпление по чл. 318 НК, евентуално за такова по чл. 316, вр. чл. 308, ал. 2, вр. ал. 1 НК, препис от решението, ведно с относимите материали по делото следва да се изпратят на СРП по компетентност за извършване на преценка за образуване на досъдебно производство.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 390922/17.08.2021 г., издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на С. Г. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за извършено административно нарушение по чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. 46, ал. 1 и чл. 47, ал. 1 от Наредба за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. Г. Г. с ЕГН ***** с адрес гр. София, /адрес/ сумата от 480 (четиристотин и осемдесет) лева, представляваща заплатени от последния разноски за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по настоящото дело.

ВРЪЩА на Отдел „Български документи за самоличност“ към СДВР оригинали от заявления за издаване на български лични документи, приложени на л. 45-51 от делото.

ДА СЕ ИЗПРАТИ на основание чл. 205, ал. 2 НПК на Софийска районна прокуратура препис от настоящото решение, както и заверено копие от АУАН, НП, СГЕ, заявления за издаване на български лични документи на С.

Г. (приложени на л. 45-51 от делото) и протокол от съдебно заседание от 06.07.2023 г. с оглед извършване на преценка по компетентност за наличието на данни за извършено престъпление от общ характер.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____